

Arrest

nr. 153 614 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 21 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat O. WEINAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 oktober 2012 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van zelfstandige.

1.2 Op 10 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 22 april 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: I(...), G(...)

Nationaliteit: Roemenië

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als zelfstandige op 17.09.2012 en verkreeg de bijlage 8 op 03.10.2012 en de E-kaart op 08.10.2012. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan er nog steeds de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat betrokkene op 13.11.2014 in kennis werd gesteld van de uitnodiging om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige economische activiteit of bestaansmiddelen. Betrokkene heeft echter nagelaten om enig bewijsstuk voor te leggen hoewel er nochtans in onze brief duidelijk werd vermeld dat hij bij gebrek aan bewijzen van de huidige situatie het verblijfsrecht kon verliezen.

We dienen ons bijgevolg op de reeds voorgelegde bewijsstukken en eigen onderzoek te baseren om het dossier te kunnen evalueren.

Uit de informatie van Unizo en de publicatie in het Belgisch Staatsblad blijkt dat de firma waarbij betrokkene zijn zelfstandige activiteit uitoefende, in faling is sinds 24.03.2014.

Gezien deze faling en het feit dat betrokkene verder geen enkel bewijsstuk voorlegde naar aanleiding van onze uitnodiging, kunnen we niet stellen dat betrokkene nog voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht als zelfstandige te behouden.

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in aan andere hoedanigheid overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan medewerking van betrokkene ook niet worden vastgesteld.

Bij gebrek aan bewijzen dient er dan ook overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene

Er werden geen documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken, betekend op 13.11.2014 waarbij betrokkenen werden gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42 bis§1, 2e en/of 3e lid (wet van 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Rekening gehouden met de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie, is het bijgevolg redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen in staat moet zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij in een vierde middel onder meer de schending aan van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en een gebrek aan afdoende motivering.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“De bijlage 21 bevat een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, evenals een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn twee afzonderlijke beslissingen, ook al worden ze opgenomen in één en hetzelfde document, en moeten dus allebei gemotiveerd worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert het bevel om het grondgebied te verlaten niet, hoewel een bevel om het grondgebied te verlaten niet automatisch gegeven kan worden, zoals blijkt uit artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: “... afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten”. De woorden ‘zo nodig’ bevestigen dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet in alle omstandigheden gegeven wordt. Wanneer het dus wel wordt afgeleverd, moet dit gemotiveerd worden.

In gelijkaardige omstandigheden heeft het arrest n°135 148 van 17 december 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld dat uit, “enerzijds, het feit dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een toetsing aan verschillende wetsbepalingen (artikel 42septies en artikel 7 van de Vreemdelingenwet) en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. De Raad stelt vast dat verzoekster terecht opmerkt dat verweerder in casu heeft nagelaten om de precieze bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet te vermelden die hij heeft toegepast om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 8 van de Vreemdelingenwet bepaalt nochtans uitdrukkelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet die werd toegepast moet vermelden. Verzoekster kan derhalve worden gevolgd waar zij stelt dat de motivering van het bevel, om het grondgebied te verlaten niet afdoende is en dat verweerder is tekortgekomen aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet op afdoende wijze gemotiveerd, en moet dus vernietigd worden.

Het middel is bijgevolg gegrond.”

2.1.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het vierde middel het volgende:

“In een vierde middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.

Hij betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden gemotiveerd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing gemotiveerd werd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd immers gewezen op artikel 54 van het KB en er werd gesteld dat verzoeker geen aanspraak maakt op enig ander verblijfsrecht.

Het vierde middel is ongegrond.”

2.1.3 De verzoekende partij voert aan dat de bestreden bijlage 21 twee afzonderlijke beslissingen bevat, die allebei gemotiveerd moeten worden. Zij wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd werd, hoewel uit artikel 54 van het vreemdelingenbesluit blijkt dat een bevel niet automatisch kan gegeven worden. Zij verwijst verder naar rechtspraak van de Raad waarin verwezen wordt naar het feit dat artikel 8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet die werd toegepast, moet vermelden. Zij besluit dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet op afdoende wijze werd gemotiveerd.

De Raad wijst erop dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten inderdaad twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen.

Artikel 54 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. (...)”*

Artikel 8 van de vreemdelingenwet als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

In de bestreden bijlage 21 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten als volgt gemotiveerd: *“Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”*

In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij op deze motivering en stelt zij dat gemotiveerd werd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat het bevel om het grondgebied te verlaten een motivering bevat, doet echter geen afbreuk aan de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde die, zoals de verzoekende partij terecht aangeeft, blijkt uit de bewoordingen van het hoger geciteerde artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, op grond waarvan een bijlage 21 slechts *“zo nodig”* een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, en aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 8 van de vreemdelingenwet. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt in het geheel niet welke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet werd toegepast.

Een gebrek aan afdoende motivering en een schending van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit wordt zodoende aannemelijk gemaakt.

2.1.4 Het vierde middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten. De overige aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

2.2.1 Met betrekking tot de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden voert de verzoekende partij in een eerste middel de schending aan van artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift onder meer het volgende uiteen:

“(...) Bovendien stelt artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet: “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst”.

Dit artikel werd niet gerespecteerd, aangezien er schijnbaar geen enkele opzoeking geschiedde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo was bijvoorbeeld de duur van het verblijf (6 jaren) bekend bij de Dienst, en werd deze toch niet gebruikt in de beoordeling van de situatie van de verzoeker.”

2.2.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het eerste middel het volgende:

“In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 42bis §1 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt de uitnodiging nooit te hebben ontvangen. Hij vermoedt dat de uitnodiging werd verzonden aan zijn vrouw. Hij stelt nooit ten laste te zijn gevallen van het sociale bijstandstelsel.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoeker op 13 november 2014 in kennis gesteld van het schrijven van 12 november 2014, waarbij hij verzocht werd om recente bewijzen voor te leggen m.b.t. zijn activiteiten. Er werd eveneens gevraagd om een recent OCMW attest en een bewijs van de economische activiteiten van de echtgenote en van

humanitaire elementen voor te leggen. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden hiervan niet in kennis te zijn gesteld.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.2.3 Artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

*“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40*bis*, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.*

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

De verzoekende partij citeert in haar uiteenzetting artikel 42*bis*, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet, waarbij zij stelt dat dit niet gerespecteerd werd, aangezien er schijnbaar geen enkele opzoeking geschiedde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij wijst erop dat bijvoorbeeld de duur van het verblijf (6 jaren) bekend was bij de Dienst, maar dat deze toch niet gebruikt werd in de beoordeling van haar situatie.

De Raad stelt vast dat in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wel degelijk verwezen wordt naar “*artikel 42 bis* § 1, 2^e en/of 3^e lid” van de vreemdelingenwet, waarbij verwezen wordt naar verschillende elementen die in voormeld artikel 42*bis*, § 2, derde lid worden opgesomd. Er wordt daarbij het volgende gesteld: “*Rekening gehouden met de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie, is het bijgevolg redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen in staat moet zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht*”. Uit het betrokken onderdeel van de motivering van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden blijkt echter dat de gemachtigde enige verwijzing naar “*de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk*” achterwege laat. Ondanks het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds op 6 juli 2009 een eerste verklaring van inschrijving aanvroeg en haar op 3 november 2009 een eerste E-kaart werd afgeleverd, en hoewel voormelde bepaling uitdrukkelijk “*de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk*” vermeldt als een element waarmee de gemachtigde dient rekening te houden bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, blijkt uit de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet dat de gemachtigde ook daadwerkelijk aan deze verplichting heeft voldaan. Ook elders uit de bijlage 21 of uit het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde met de nochtans gekende duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk heeft rekening gehouden. Aangezien bij elke beslissing die op grond van artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden – zoals de *in casu* bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden – rekening moet gehouden worden met het bepaalde in het derde lid van artikel 42*bis*, § 2 van de vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat aan deze verplichting *in casu* niet werd voldaan reeds voor de vernietiging van de thans bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De Raad merkt in dit verband nog op dat hij als annulatierechter zelf niet tot deze beoordeling kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij in het geheel niet in op dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij, zodat aan het bovenstaande geen afbreuk wordt gedaan.

Een schending van artikel 42*bis*, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

2.2.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangaande de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE